

คำให้การของชาวบ้านที่วัดวังน้ำขาว

กับความทรงจำถึงพลร่มเสรีไทย ชื่อ “ป่วย อึ้งภากรณ์”

เมื่อ 17 กันยายน 2543

ณ ศาลาหลังใหม่ วัดวังน้ำขาว

กิ่งอำเภอหนองมะโมง จังหวัดชัยนาท

ดร.อภิชัย พันธเสน

มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ร่วมกับคณะกรรมการวัดวังน้ำขาว และแกนนำชุมชนในท้องถิ่น ได้ประสานนำชาวบ้านที่รู้เห็นเหตุการณ์สมัย ศ.ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ เป็นพลร่มเสรีไทย กระโดดร่มมาลงพร้อมเพื่อนอีก 2 คน ที่ชายป่าวัดวังน้ำขาว เมื่อ 14 มีนาคม 2487 มาให้ข้อมูลประกอบการจัดสร้างอนุสรณ์สถาน และศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พันธุเสน จากคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้นำนักศึกษาไปบันทึกข้อมูลจากปากคำของชาวบ้านที่รู้เห็นเหตุการณ์ตามความเข้าใจไว้เป็นลายลักษณ์-อักษร เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2543 และได้เรียบเรียงเปรียบเทียบกับข้อมูลในบทความ “ทหารชั่วคราว”ของศาสตราจารย์ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์

เนื้อหาทั้งหมดใน OpenBase ถูกเผยแพร่ภายใต้สัญญาอนุญาต Creative Commons Attribution-Noncommercial-Share Alike BY-NC-SA 3.0 Unported License ท่านสามารถนำเนื้อหาทุกชิ้นไปใช้และเผยแพร่ต่อได้ โดยต้องอ้างอิงแหล่งที่มา ห้ามนำไปใช้เพื่อการค้า และต้องใช้สัญญาอนุญาตชนิดเดียวกันกับเนื้อเผยแพร่่างที่ติดแปลง เว้นแต่จะระบุเป็นอย่างอื่น

คำให้การของชาวบ้านประกอบกับ
ข้อเขียนของท่านอาจารย์ป่วย อิงภากรณ์
ชื่อ "ทหารชั่วคราว" ¹

เมื่อคราวท่านเป็นเสรีไทยและโคตรมลงในพื้นที่
บ้านวังน้ำขาว อำเภอวัดสิงห์ จังหวัดชัยนาท

เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2487

เวลาประมาณ 4.00 นาฬิกา

¹ เรียบเรียงจากบทความชื่อ "ทหารชั่วคราว" พิมพ์ในหนังสือศาสตราจารย์ดิเรก ชัยนาม ชื่อ ไทยกับสงครามโลกครั้งที่ 2 หน้า 380-434 และหนังสือเรื่อง "คำพูดและข้อเขียน" โดยป้วย อึ้งภากรณ์ รวบรวมโดย รังสรรค์ ฐานะพรพันธุ์ ส่วนวันที่ 14 มีนาคมนั้น ประมาณจากข้อเขียนที่เล่าว่า วันที่ 6 มีนาคมก่อนวันเกิดของท่าน 3 วันได้เดินทางไปเพื่อจะไปโตดรัมครั้งแรก แต่สถานการณ์ไม่อำนวยจึงเดินทางกลับและ ต่อมาสักหนึ่งสัปดาห์ คือประมาณวันที่ 13 มีนาคม แต่เนื่องจากท่านได้เขียนเอาไว้ว่าการกระโดดครั้งแรกถึงต้นช้ากว่าเดิมสัก 4-5 ชั่วโมง ในขณะที่การเดินทางครั้งแรกมาถึงประเทศไทยประมาณ 22.30 น. ฉะนั้นในคราวหลังนี้น่าจะถึงประเทศไทยประมาณ 4.00 นาฬิกาของวันที่ 14 มีนาคม ซึ่งเป็นคืนข้างแรม ส่วนพ.ศ. 2487 นั้นมาจากหนังสือของศาสตราจารย์ดิเรก ชัยนาม หน้า 395 ที่บันทึกเดือนที่มีการปฏิบัติการต่างๆ เอาไว้ ในขณะที่ในหน้าที่ 400 ของหนังสือเล่มเดียวกันที่เขียนว่า "เมื่อได้หยุดพักผ่อนเป็นเวลาเล็กน้อยในทิวเขานิลคีรีอันงดงามแล้ว คณะของข้าพเจ้าได้เดินทางไปยังเมียร์รุต ในต้นเดือนมกราคม 2488 จากนั้นเราได้เดินทางไปยังเมืองพูนาเพื่อฝึกให้มีกำลังแข็งแรง ปี "2488" นี้คงเขียนผิดที่ถูกต้องคงจะเป็นปี 2487 ตามที่ปรากฏในหน้า 395 เนื่องจากการพักผ่อนที่นิลคีรีเป็นเดือนธันวาคม 2486 ส่วนในหนังสือ คำพูดและข้อเขียน โดยป้วย อึ้งภากรณ์ หน้า 11 ที่กล่าวว่า คณะของข้าพเจ้าได้เดินทางไปยังเมียร์รุตใน ต้นเดือนมกราคม 2486 จากนั้นเราได้เดินทางไปยังเมืองพูนาเพื่อฝึกให้มีกำลังแข็งแรง ปี 2486 ก็ผิดเช่นกันน่าจะเป็นปี 2487 ประกอบกับคำบอกเล่าของชาวบ้านยืนยันว่าปีที่โตดรัมมาเป็นปี 2487

เรื่องที่เขียนโดยท่านอาจารย์ป่วยเอง

อ.ป่วย ครั้งเป็นเสรีไทย

จากการประเมินในข้อเขียน วันที่โตดรัมน่าจะเป็นวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2487 เวลา 4.00 นาฬิกา เป็นคืนข้างแรม ผู้ที่โตดรัมลงมาในชุดนี้มี 3 คน คือ "เข้ม" ป่วย อึ้งภากรณ์ เป็นหัวหน้าคณะ "แดง" ประทาน เปรมกมล เป็นพนักงานวิทยุและ "ดี" เปรม บุรี เป็นแพทย์ประจำกลุ่ม พื้นที่ที่โตดรัมนั้น

คาดว่าผิดเป้าหมายเพราะควรจะเป็นกลางป่า แต่ในความเป็นจริงคือ พื้นที่ว่างเปล่า และก่อนโตดรัมลงมาแล้วเห็นแสงไฟบนพื้นดินเป็นอันมาก จึงประเมินได้ว่าเป็นบริเวณใกล้หมู่บ้านซึ่งมาทราบภายหลังว่าเป็นบริเวณนอกหมู่บ้าน วังน้ำขาว จังหวัดชัยนาท โดยสถานที่ที่ตั้งใจลงมานั้น อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือระหว่างจังหวัดตากกับนครสวรรค์ (ตามคำให้การของชาวบ้านบอกว่าควรจะเป็นบริเวณ พื้นที่ป่าในจังหวัดอุทัยธานี) โดยที่จุดที่โตดรัมลงมานั้นห่างจากจุดหมาย 25 ถึง 30 กิโลเมตร และห่างจากวัดวังน้ำขาวเพียงประมาณ 1 กิโลเมตรเท่านั้น

รวมทั้งังลงมามีทั้งสิ้น 10 ร่ม คือ ร่มสำหรับนักโตดรัม 3 ร่มและร่มอาหารและเครื่องมือ 7 ร่ม ร่มที่เป็นอาหารนั้นสำหรับรับประทานในป่าได้ 1 เดือน ปรากฏว่าร่มหายไปหนึ่งร่มและเมื่อแดงกับดีออกไปหาไม่ซ้าก็กลับมารายงานว่าตกลงใจกลางหมู่

บ้าน สำหรับท่านอาจารย์ป่วยเองนั้นได้เขียนว่า เคราะห์ร้ายโดย
ที่ได้ลงมาถึงพื้นดินทำหนึ่งอยู่บนคันทนาและอีกทำหนึ่งอยู่นอก
คันทนาทำให้ข้อเท้าข้างขวาแพลงไป (ชาวบ้านรายงานว่ โดตร่ม
ลงมาในหล่มควายทำให้เท้าแพลง)

ในบทความดังกล่าวเขียนว่า "ในขณะที่เป็นเวลาเช้ามีด
ประมาณ 4 นาฬิกา เรามีเวลาประมาณ 1 ชั่วโมงก่อนรุ่งสาง
เราไม่สามารถที่จะออกเดินทางได้โดยเร็วเพราะมีหีบห่อใหญ่
หลายหีบ และจะซุดหลุมฝังให้มิดชิดก็ทำยาก เพราะว่าใกล้หมู่บ้าน ".....
ในขณะที่เดียวกันกับที่เราตัดสินใจว่า จะออกเดินทางต่อไป เราก้เห็นชาวนา 5-6 คนเดินทางเข้ามา และเขาเหล่านั้นก็ได้แลเห็นพวกเราแล้ว" (ดิเรก, หน้า 407)

"ชาวนาเหล่านั้นเป็นคนเผ่าถ่านจากอีกหมู่บ้านหนึ่ง
ห่างๆ ไกลออกไป ในวันนั้นได้เข้าไปในป่าเพื่อตัดไม้ และเมื่อตัด
ไม้ได้แล้วก็กำลังจะเดินทางกลับบ้าน ในคืนนั้นเขาพักแรมอยู่
นอกหมู่บ้านวังน้ำขาวตั้งใจเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้น แสงไฟที่เห็น
จากเครื่องบินคือคบเพลิงของชาวเกวียนนั่นเอง พวกเขาได้ยิน
เสียงเครื่องบินของเราและโคกระบือก็แตกตื่นหนีไป ชาวเกวียน
เหล่านั้นได้เห็นร่มของเราชาวเมื่อลงมาจากเครื่องบิน แต่บางคน
เข้าใจว่าเป็นคว้น เมื่อเขาเหล่านั้นได้พบเราบนพื้นดินต่างก็
ประหลาดใจที่เห็นเราเป็นคนไทย เพราะเหตุว่าเขาคงคาดว่เรา
เป็นพวกชาวต่างประเทศที่เข้าทิ้งระเบิด"

"เครื่องบินที่เขาเห็นนั้นไม่ใช่เครื่องบินไทยหรือญี่ปุ่น
เพราะเหตุว่มี 4 เครื่องยนต์" (ได้มีการบรรยายก่อนหน้านั้นแล้ว

ว่าคือเครื่องบินลิเบอร์เรเตอร์) "เราพยายามชี้แจงว่า เครื่องบินนั้นเป็นเครื่องบินแบบใหม่ที่ญี่ปุ่นให้รัฐบาลไทยยืม และเราเป็นทหารอากาศของไทยมาซ่อมรบ แต่เราทราบดีว่าคำพูดของเรานั้นไม่เป็นที่น่าเชื่อถือ ถึงแม้ว่าชาวเกวียนเหล่านั้นจะไม่บอกว่าไม่เชื่อ เว้นไว้แต่คนเดียวที่กล้าพูด"

ข้อความตรงนี้แสดงให้เห็นว่าชาวบ้านรู้แจ้งว่าพลร่มเป็นคนไทย แต่ไม่เชื่อว่าจะมาตีจึงตั้งข้อสงสัยว่าเป็นคนลาว คนชายชาติ หรือเป็นพวกแนวที่ 5 (ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 5.00 นาฬิกา) แต่คณะพลร่มก็บอกชาวบ้านต่อไปว่า "จะเข้าไปในหมู่บ้านในเวลา รุ่งเช้า และขอให้ชาวเกวียนเหล่านั้นช่วยแบกเครื่องมือเข้าไปทางหมู่บ้าน โดยพวกชาวเกวียนก็ช่วยเหลืออย่างเต็มที่ เมื่อถึงชายหมู่บ้าน เราก็ตอบใจเขา และบอกว่าเราจะรอเพื่อนที่นัดพบกันที่นั่น ชาวเกวียนก็กลับไป" จากนั้นคณะพลร่มจึงเอาเครื่องส่งวิทยุ อาหารบ้างเล็กน้อยและเสื้อผ้าบางชิ้น สิ่งของนอกนั้นเอาซุกไว้ในพุ่มไม้บ้าง ขุดหลุมฝังบ้าง แต่จะมีประโยชน์ใดที่จะไปเก็บอะไรไว้ให้มิดชิด เพราะรวมทั้งคันมีของเต็มได้ลงจากเครื่องบินตกลงไปกลางหมู่บ้าน ดูเหมือนจะเป็นพื้นที่หน้าศาลาวัดเสียด้วย" (ดิเรก , หน้า 408)

"ข้อเท้าของข้าพเจ้าที่แผลงนั้นเป็นข้อที่หน่วงทำให้เพื่อนของข้าพเจ้าไม่สามารถจะเดินไปได้โดยเร็วเท่าที่ต้องการ เราได้เดินเท้าเข้าไปในป่าประมาณ 4-5 ชั่วโมงจนกระทั่งถึงที่ๆ ค่อนข้างจะทึบ จึงได้ตัดสินใจว่าจะหยุดพัก ความจริงหยุดพักที่นั่นไม่ปลอดภัย แต่เราหวังว่าจะได้ติดต่อทางวิทยุกับกองบัญชาการที่

อินเดีย ความมุ่งหมายของเราข้อใหญ่คือต้องการจะบอกกับกองบัญชาการว่าเราได้ถูกทิ้งลงมาในที่ๆน่าเกรงอันตราย และเราจะฝังวิทยุไว้ ณ ที่นั้นกับเดินทางไปทางตะวันตกเฉียงเหนือไปยังที่จะนัดพบกับคณะ Appreciation ที่ 2 ซึ่งจะลงมาในข้างขึ้นเดือนหน้า (Appreciation ที่ 2 คือ กลุ่มพลร่มชุดที่ 2 ที่จะเดินทางเข้าประเทศโดยตามมา)

ในขณะที่ทำการหลบซ่อนอยู่ในป่านั้นคณะพลร่มได้พยายามที่จะส่งวิทยุติดต่อกับกองบัญชาการที่อินเดียให้ได้ก่อนจึงไม่พยายามเคลื่อนย้ายจากสถานที่หลบซ่อนเนื่องจากจะประสบความสำเร็จลำบากในการนำเครื่องส่งวิทยุติดตัวไปด้วย คณะพลร่มจึงซ่อนตัวอยู่ในป่าอีกทั้งหมด 2 คืน และถูกชาวบ้านเข้ามา-rayล้อมเพื่อจับตัว ประมาณ 10 นาฬิกา ฉะนั้นวันที่ท่านอาจารย์ป่วยถูกควบคุมตัวนั้นควรจะเป็นวันที่ 16 มีนาคม 2487 เวลาประมาณ 10 นาฬิกา ซึ่งก็หมายความว่าไม่ได้ถูกจับตัวทันทีในเช้าวันที่ 14 ตามคำให้การของชาวบ้าน ก่อนจะถูกจับท่านอาจารย์ป่วยได้บันทึกไว้ว่า

"รุ่งขึ้นเวลา 10 นาฬิกา ตีกับแดงไปส่งวิทยุในที่ซ่อนวิทยุ นั้น ข้าพเจ้านั่งอยู่คนเดียวเช่นเดิม เพื่อนของข้าพเจ้าไปได้ประมาณ 5 นาที ข้าพเจ้าเห็นคนหลายคนเดินผ่านไปทางๆ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าในครั้งนั้น ข้าพเจ้านั่งเฝ้าคอยอยู่เป็นเวลาสักอึดใจก็มีคนเป็นจำนวนมากโผล่ขึ้นมาล้อมที่พักของเรา ชาวบ้านเหล่านั้นเข้ามาทั้งทางซ้าย ทางขวา ข้างหน้าข้างหลัง ชูปืนพกอยู่หลายกระบอก เกมของเราสิ้นสุดลงเพียงแค่นี้"

นี่ อย่างน้อยก็เกมของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าทำอะไรอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากตะเบ็งเสียงขึ้นว่า "ยอมแพ้อัดไปเถิด" หวังว่าเสียงที่ข้าพเจ้าตะเบ็งจะได้ยินไปถึงเพื่อนข้าพเจ้าและทำให้เขามีเวลานี้ไป" (ดิเรก , หน้า 413)

ภาพชาว-ดำ ศาลาหลังเก่าวัดวังน้ำขาว

และได้บรรยายต่อไปว่า "คนที่อยู่ข้างหน้าข้าพเจ้ามีปืนพกแต่งเครื่องแบบตำรวจ โดดเข้ามาถึงข้าพเจ้าแบบที่เห็นกันอยู่บนโรงลิเก.....มีอีกหลายคนที่ยืนตัวอยู่ในพุ่มไม้ และไม่ยอมออกมาจนกว่าข้าพเจ้าจะยกมือขึ้น แสดงให้เห็นว่าไม่มีอาวุธติดตัวเลย ผู้ที่เข้ามาจับข้าพเจ้าในชั้นแรกมีประมาณ 5 หรือ 6 คน แต่ต่อมาสักหนึ่งนาทีหลังจากข้าพเจ้ายอมแพ้ เห็นมีประมาณ 30 คน เข้ามัดมือข้าพเจ้าไพล่หลังด้วยผ้าขาวม้าคนที่เข้ามาทีหลังเมื่อได้เห็นแน่ชัดว่า มือของข้าพเจ้าถูกมัดไพล่หลังแล้วก็ทำความสนุกด้วยการตบตีข้าพเจ้าและถือโอกาสสั่งสอนข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำหยาบคาย ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวโต้ตอบสักคำเดียว ความจริงข้าพเจ้าตื่นเต้นและอื้อไปหมด เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าจะวางอยู่แต่ในปัญหาว่าเพื่อนข้าพเจ้าจะถูกจับหรือเปล่านั้นไม่ซำก็รู้สึกเบาใจได้บ้าง ที่ไม่เห็น 2คนนั้นถูกจับมา ถึงแม้ว่าชาวบ้านจะได้แยกวิหุยมกลุ่มอยู่ และนอกจากนั้นไม่ได้ยินเสียงปืนเลย จึงเป็นที่เบาใจ" (ดิเรก , หน้า 413)

"ผู้ที่มาจับข้าพเจ้ามีหัวหน้า 2 คน เป็นปลัดอำเภอ ประจำตำบล มีพลตำรวจ 2 คน นอกจากนั้นเป็นชาวนาที่หน้าตา รื่นเรืองและมีใจกรุณา ท่านเหล่านี้ได้พาข้าพเจ้าออกจากป่าไปยัง หมูบ้านวังน้ำขาว เมื่อถึงชายหมู่บ้าน ได้มีผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้จับ ข้าพเจ้า ได้มารวมเป็นจำนวนมากรวมทั้งนายอำเภอวัดสิงห์ ซึ่งเป็นคนเดียวที่ขี้ม้า ผู้ที่อารักขาข้าพเจ้ามีอยู่จำนวน 2-3 ร้อยคน ส่วนมากเป็นชาวนาจากหมู่บ้านต่างๆใกล้เคียง ในหมู่นั่นเหล่านั้น ข้าพเจ้าสังเกตจำได้ว่ามีสหายเก่าของเรา 2-3 คนคือคนที่ตัดไม้ที่เราได้พบกันในคืนวันแรก ข้าพเจ้าทราบความต่อมาราวหลังจากที่ เขาได้ผลจากเราไปแล้ว ได้แจ้งความยังอำเภอวัดสิงห์ และทาง อำเภอจึงได้เกณฑ์ชาวบ้านออกมาตามจับเรา"
(ดิเรก, หน้า 414)

"เมื่อนายอำเภอได้พบข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าได้ถูกนำตัว โดยที่มีมือมัดไพล่หลังอยู่ตลอดเวลา ไปยังศาลาวัดวังน้ำขาว ณ ที่นั้นเขาล่ามโซ่ข้าพเจ้าไว้ที่เท้า ผูกไว้กับเสากลางศาลา เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้พยายามต่อสู้หรือหลบหนี เขาก็ยอมให้ข้าพเจ้า ไม่ต้องถูกมัดมือ ข้าพเจ้าได้ยื่นเจ้าหน้าที่ที่ถกเถียงกันอยู่บ้าง และ รู้สึกว่าความเห็นของเจ้าหน้าที่ในเรื่องข้าพเจ้านั้นแตกแยกกัน เป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นนักโทษอุกฉกรรจ์ เป็น คนทรยศต่อชาติ พยายามทำลายชาติและฆ่าเพื่อนร่วมชาติด้วยกัน อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกจะเป็นจำนวนเท่ากับฝ่ายแรกมีความกรุณา และหลังจากที่ข้าพเจ้าได้บอกเขาโดยไม่ได้บอกชื่อของข้าพเจ้าเอง ว่าข้าพเจ้าเป็นนักเรียนของรัฐบาล ที่รัฐบาลส่งไปอังกฤษ เขาก็ เชื้อข้าพเจ้าและตั้งคำถามข้าพเจ้าหลายข้อด้วยกัน เรื่องอนาคต

และสถานการณ์แห่งสงคราม ในฝ่ายหลังนี้มีปลัดอำเภอประจำ ตำบลคนหนึ่งท่าทางเรียบร้อย มากกระซิบกับข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำ ที่สุภาพให้เป็นที่ปลาบปลื้มยินดีจับใจนัก ตรงกันข้ามมีปลัด อำเภอประจำตำบลอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีใจกระด้างได้ตะคอกแก่ชาวบ้านต่าง ๆ ฟูให้ออกไปห่างๆข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นกบฏรุนแรง ใจเหี้ยมอำมหิต จะอยู่ต่อไปไม่ได้กัวันแล้ว ในหมู่บ้านนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเขามีความเมตตากรุณาทุกๆไป ไม่ใช่เพราะว่าเขารู้เรื่องการเมืองหรือการสงคราม แต่เพราะเหตุว่าน้ำใจอันดี และชื่อตามธรรมชาติของเขา พาให้เขามองข้าพเจ้าเป็นเพื่อนมนุษย์ และเป็นเพื่อนมนุษย์ที่กำลังได้ทุกข์อยู่ และถึงแม้จะมีคนที่ไม่แยแสกับอะไรทั้งสิ้น ก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะเกลียดชัง นอกจากจะอยาก رؤ้อยากเห็น (ดิเรก หน้า 414-415)

"อาหารกลางวันและอาหารเย็นในวันนั้น ชาวบ้านนำเอา มาให้แก่เจ้าหน้าที่และข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าใจคอข้าพเจ้าจะไม่สู้ดีนัก อาหารเหล่านั้นก็อร่อยและข้าพเจ้าประทานอย่างเต็มที่ ในตอน บ่ายชาวบ้านที่มาจากหมู่บ้านอื่นได้ขึ้นมาบนศาลามาดูพลร่ม เขา นั้นล้อมวงไม่ไกลข้าพเจ้ามากนัก เพราะเหตุว่าเจ้าหน้าที่ที่เกลียดชังข้าพเจ้าไล่ให้เขาออกไปห่างๆอยู่เสมอ และพอดกบฏเจ้าหน้าที่ บางคนก็มีอยหลับไป ชาวบ้านจึงได้กระเียบเข้ามาใกล้ทุกที และเริ่มมาซักถามข้าพเจ้า ในหมู่บ้านหน้าชื่อเหล่านี้มีหญิงผู้หนึ่ง อายุค่อนข้างมาก ข้าพเจ้าสังเกตว่าเขานั่งใกล้ข้าพเจ้าอยู่นานถึง 2 ชั่วโมง ไม่ไปไหนและนั่งเอามือกอดเข่า เมื่อคนที่มาดูข้าพเจ้า ค่อยบางตาไปบางแล้ว หญิงชราผู้นั้นก็พูดกับข้าพเจ้าด้วยเสียง แปร่งๆว่า พุทโธหน้าเอ็งเหมือนลูกข้า ข้าพเจ้าถามว่า ลูกของป้า

อยู่ไหน ได้รับคำตอบว่า ถูกเกณฑ์ทหารไปนานแล้ว ไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหน เสียงอันเยือกเย็นซึ่งแสดงน้ำใจของหญิงผู้นี้ ทำให้ข้าพเจ้า ตื่นตันและรู้สึกว่าได้มีรสหวานอันเป็นรสแห่งความรักของมารดา ล้อมอยู่ในศาลานั้น (ดิเรก, หน้า 415-416)

"รุ่งขึ้นเวลาสาม ชาวบ้านได้นำเอาเกวียนมารับข้าพเจ้า เพื่อจะนำไปยังที่ตั้งอำเภอวัดสิงห์ ข้าพเจ้านั่งมาในเกวียนข้อเท้า ล่ามโซ่ติดอยู่กับเกวียนและมีตำรวจ 2 คนนั่งเกวียนมาด้วย ชาวบ้านประมาณ 12 คน เดินเป็นองครักษ์อยู่ข้างๆเกวียน เกวียนที่ใส่ของสัมภาระของเรารวมทั้งเครื่องวิทยุ ได้ออกเดินทางล่วงหน้า ตำรวจในขณะนั้นรู้สึกว่ามีจิตใจเป็นมิตร และพยายามที่จะทำให้ ข้าพเจ้าได้รับความสบายมากที่สุดที่จะทำได้โดยไม่ขัดกับข้อ บังคับ" (ดิเรก, หน้า 416)

"พอตกเย็นเราก็ถึงวัดสิงห์และเกวียนก็นำข้าพเจ้าไปยัง สถานี เมื่อก่อนจะเข้าเขตอำเภอวัดสิงห์ตำรวจ 2 คนผู้คุมข้าพเจ้า ซึ่งเวลานั้นสนิทชิดชอบกันมา เอาเงินมารวมกันได้ 12 บาทส่งให้ ข้าพเจ้าและบอกว่า ข้าพเจ้าจะใช้เป็นประโยชน์ได้ใน 2-3 วันข้างหน้า" (ดิเรก, หน้า 418)

"ในทันทีที่เราได้เดินทางถึงสถานีตำรวจ สภาพการเป็น นักโทษของข้าพเจ้าก็แปรไปเป็นทางการ ข้าพเจ้าได้รับเชิญเข้า ให้เข้าไปในในกรงขัง ซึ่งเราเห็นกันอยู่ทุกแห่งตามสถานี ตำรวจ..... หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง มีนักโทษคนที่สาม ถูกจับ มา คนนี้เป็นชายชาวกรุงเทพฯถูกจับด้วยข้อหาว่าพยายามทำ การจารกรรม ชายผู้นี้ได้มาถึงที่สัดสิงห์เมื่อ 3-4 วันก่อน ตั้งใจจะ

มาหาแร่ในบริเวณวังน้ำขาว ซึ่งเป็นหมู่บ้านเดียวกับที่เรากระโดด
ร่มลงมา เขาพยายามหาคนงานหาเกลือจะเดินทางไปสำรวจแร่
พอดีตำรวจทราบเรื่องก็เลยสงสัยว่าคงจะเกี่ยวกับพลร่ม ผู้ต้องหา
นี้ได้คัดค้านอย่างมากมายแต่ไม่เป็นผล และใครจะมารู้ดีไปกว่า
ข้าพเจ้า ว่าชายผู้นี้ไม่มีความผิดเลย" (ดิเรก, หน้า 418-419)

จากข้อเขียนทั้งหมดของท่านอาจารย์ป่วย อึ้งภากรณ์
สรุปได้ว่าท่านและคณะโดดร่มลงในบริเวณใกล้เคียงกับหมู่บ้าน
วังน้ำขาว เมื่อ 4.00 นาฬิกา วันที่ 14 มีนาคม 2487 ใกล้เคียงกับ
บริเวณที่กองเกวียนมาทำการตัดไม้ อีกทั้งร่วมเสบียงหนึ่งร่วมไปตก
ในหมู่บ้าน ประกอบกับที่โดดลงมาจากเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ที่มี
ใช้ของรัฐบาลไทยและของญี่ปุ่นทำให้ชาวกองเกวียนสงสัยว่าจะ
ไม่ได้มาดี จึงไปแจ้งให้ทางการที่อำเภอวัดสิงห์มาจับตัวไป ส่วน
ท่านอาจารย์และคณะฯ ด้วยตระหนักในการที่จะต้องทำภารกิจ
ส่งวิทยุถึงกองบัญชาการที่อื่นเคย เพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิด
พลาดแก่กลุ่มที่จะโดดลงมาจากภายหลัง จึงไปซุ่มตัวอยู่ในป่าอีก 2
คืน และถูกจับได้ขณะที่เพื่อนอีก 2 คนพยายามส่งวิทยุประมาณ
10.00 นาฬิกา วันที่ 16 มีนาคม 2487 และถูกนำตัวมาล่ามโซ่ข้อ
เท้าไว้ที่กลางศาลาวัดวังน้ำขาว เช้าวันรุ่งขึ้นคือวันที่ 17 มีนาคม
2487 จึงมีการนำขึ้นเกวียนเพื่อนำส่งสถานีตำรวจอำเภอวัดสิงห์
และถูกนำตัวเข้าที่คุมขังในเย็นวันนั้น แต่สถานการณ์ ที่สร้าง
ความสับสนให้กับชาวบ้านก็คือ มีคนจากกรุงเทพฯ เข้ามาหาแร่
ในพื้นที่บ้านวังน้ำขาว ซึ่งเป็นช่วงที่มีข่าวว่ามีพลร่มโดดร่มลงมา
โดยที่ชายผู้นี้ได้ถูกจับตัวไปขังไว้ที่อำเภอวัดสิงห์ก่อนหน้านี้แล้ว
ในข้อหาพยายามทำการจารกรรม กรณีนี้อาจจะสร้างความสับสน

ให้กับชาวบ้านที่มาให้การเมื่อวันพฤหัสบดีที่ 17 กันยายน 2543 เมื่อคณะนักศึกษาวิชาพัฒนาชนบทไทยและ นายอภิชัย พันธเสน ได้เข้าไปสัมภาษณ์ชาวบ้านที่ศาลาวัดวังน้ำขาวอันเป็นศาลาหลังใหม่ที่สร้างขึ้นแทนศาลาไม้ที่ใช้สามโซ่ท่านอาจารย์ป่วยไว้กับเสา ซึ่งส่วนใหม่มักจะให้การว่าได้ยินเสียงเครื่องบินมาตอนกลางคืน และกลัวว่าจะมาทิ้งระเบิด และตอนเช้าก็มีข่าวว่าจับพลร่มได้จึงมาดู ดังนั้นจึงขอให้ผู้อ่านได้ใช้วิจารณญาณพิจารณาข้อเขียนของท่านอาจารย์ป่วย ประกอบกับการให้การของชาวบ้านประกอบด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่าชาวบ้านที่ให้การในวันนั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยอายุ 60 กว่าปีและ 70 กว่าปี ซึ่งในปี 2487 หรือประมาณ 56 ปีมาแล้วผู้ที่อายุต่ำกว่า 76 ปี จะมีอายุไม่ถึง 20 ปี ส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยเด็กและวัยรุ่น ที่มีอายุพอก็อาจจะมียานบุญธรรม ปานแก้ว ที่ชาวบ้านเล่าว่าได้เข้าไปห้ามปรามไม่ให้ทำร้ายท่านอาจารย์ป่วย และนายกว้าง ก๊กศรี เป็นสารวัตรกำนัน ซึ่งอ้างว่าเป็นผู้หนึ่งที่เขาทำการจับกุมท่านอาจารย์ป่วย มีอายุ 89 และ 85 ปีตามลำดับ ซึ่งก็คือมีอายุ 33 ปี และ 29 ปี ตามลำดับในขณะนั้น ดังนั้นผู้ที่ให้การส่วนใหญ่จึงเป็นประเภทวัยรุ่นที่มากับผู้ใหญ่ และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดอาหารให้อาจารย์ ถ้าจะมีโอกาสเข้าไปพูดคุยได้ใกล้ชิดก็คือช่วงบ่ายวันที่ 16 ภายหลังจากที่ผู้คุมท่านอาจารย์ป่วยกลับไปแล้วตามคำบอกเล่า

คำให้การของชาวบ้าน

สัมภาษณ์วันที่ 17 ตุลาคม 2543

จากคำให้การของนายบุญยง จันทรศรี ผู้ที่ได้พบร่วมเสปียงที่ทิ้งลงมา ได้แจ้งว่ามีเครื่องบินเข้ามาปฏิบัติการ แต่ไม่มีใครทราบว่ามีกระโดดร่มลงมาเพื่อปฏิบัติภารกิจในประเทศไทยของเสรีไทย กว่าชาวบ้านจะทราบเรื่องก็เมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 3-4 วัน เนื่องจากชาวบ้านผู้หนึ่งเล่าว่า ได้มีคนแปลกหน้ามาขอข้าวกิน เมื่อทราบเหตุการณ์ชาวบ้านจึงช่วยกันออกทำการค้นหา และหาข่าวคราว ในวันเดียวกันนั่นเอง จึงจับตัวอาจารย์ป่วย อึ้งภากรณ์ ได้ การแต่งกายอยู่ในชุดหม้อสำหรับกระโดดร่ม รองเท้าบูทหนา ครึ่งแข้ง ข้างในใส่เสื้อกล้าม (แขนกุด) กางเกงขายาว สีเขียวเข้ม ทั้งชุด จากการค้นหาเพิ่มเติมพบสัมภาระและร่มชูชีพ ตกอยู่ในบริเวณป่าและทุ่งนาของนายบุญยงเอง ขณะนั้นนายบุญยงอายุ 18 ปี ได้ชวนเพื่อนๆ ไปเพื่อเก็บสัมภาระที่ตกลงมา และก็สามารถหาจนพบ เมื่อค้นสัมภาระดูก็พบเครื่องยังชีพต่างๆ อาทิ เครื่องกระป๋อง ยารักษาโรค ผ้าห่ม แต่ไม่พบอาวุธอย่างใด เมื่อค้นเจอ นั้นบางส่วนได้เก็บไว้ใช้กิน ของที่เหลือนำส่งผู้ใหญ่บ้านเนื่องจาก

กลัวความผิดฐานลักขโมยของกลาง ส่วนร่มนั้นค้างอยู่บนต้นไม้ แล้วไปสอยเอามาเก็บไว้เอง ซึ่งต่อมาได้มีคนมาขอซื้อไป

คำให้การของนายบุญยงดังกล่าวค่อนข้างสอดคล้องกับ เรื่องที่เล่าโดยท่านอาจารย์ป่วย โดยเฉพาะกรณีที่กว่าชาวบ้านจะ ทราบเรื่องเวลาก็ผ่านไปแล้ว 3-4 วัน และในฐานะเป็นผู้หนึ่งที่ยพบ ร่มเสียบึง แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นส่วนที่ตกกลางหมู่บ้านหรือส่วนที่พล ร่มช่วยกันนำเอาไปซุกซ่อนไว้ใกล้หมู่บ้าน ส่วนตัวร่มเองนั้นได้ เอาไปขายในเวลาต่อมาจึงไม่มีหลักฐานเหลือให้เห็น

คำให้การของคุณยายหา โจหลัก ปัจจุบันอายุ 73 ปี ขณะที่อยู่ในเหตุการณ์อายุประมาณ 17 ปี

คุณยายหา ได้ให้การว่าได้ยินเสียงเครื่องบินวนหลาย รอบ รู้สึกกลัวนึกว่าจะมีการทิ้งระเบิดจึงได้หลบอยู่ และได้เห็นมี คนกระโดดร่มลงมา 3 คน มีเปื้ออาหารมาด้วย แต่เปื้ออาหารไปตก บนเขาทำให้ไม่มีเสียบึงอาหารกิน ท่านอาจารย์ป่วย เป็น 1 ใน 3 คนที่กระโดดร่มลงมาที่หนองปลาหมอ ขาเพลง แต่อีก 2 คนไม่ เป็นอะไรจึงอาสาหาอาหาร โดยมาขอกับชาวบ้านแล้วำงตน

ว่าเป็นคนมาขุดทอง คุณยายก็ได้ทำกับข้าวให้ทาน ซึ่ง 2 คนนั้นก็นำอาหารไปแบ่งให้ท่านอาจารย์ป่วยทานด้วย วันที่ 2 หลังจากการโตดรัม ชาวบ้านเริ่มสงสัยเพราะมีคนแปลกหน้าเข้ามาจึงระดมคนเข้าจับกุม 2 คนนั้นหนีรอดไปได้ แต่ท่านอาจารย์ป่วยถูกจับ เพราะขาแพลงหนีไปไม่ได้

ประเด็นตรงนี้อาจจะมีความสับสนระหว่างกรณีของท่านอาจารย์ป่วย และผู้ที่มาหาทอง ตามที่ท่านอาจารย์ป่วยได้เขียนเล่าไว้ เพราะชาวบ้านวังน้ำขาว คงไม่มีทางทราบความจริงว่าอะไรเป็นอะไร

คุณยายหาได้ให้การต่อไปว่า ตอนที่ท่านอาจารย์ป่วยถูกจับใส่ขุذنักบินโตดรัม มีลักษณะเป็นเสื้อติดกับกางเกงแขนยาวสีเขียวซีม้มา ใส่รองเท้าเพียงข้างเดียวเพราะขาแพลง ที่คอใส่สร้อยทองเส้นใหญ่ ซึ่งถูกถอดออกไปหลังจากโดนจับ เวลาถูกจับเป็นเวลาใกล้เที่ยง ผู้ที่จับคือ นายกว้าง ก๊กศรี ซึ่งเป็นสารวัตรกำนัน มีกำนันคือนายประสิทธิ์ จันท์ศรี และผู้ใหญ่บ้านคือ นายสะอาด ศรีชมพู ชาวบ้านได้จับท่านอาจารย์ป่วย ล่ามโซ่ที่ขา ในลักษณะท่านั่ง ผูกไว้กับเสาต้นที่ 2 บนศาลาไม้ มีคนคอยเฝ้าตลอดเวลา คนที่เฝ้ามีปืนด้วย ชาวบ้านมามุงดูจำนวนมาก มีการซักถามท่านอาจารย์ป่วย แต่ท่านไม่พูดจึงถูกซ้อมอย่างหนักถึงขนาดตบหน้า เมื่อท่านอาจารย์ป่วยพูดก็พูดเป็นภาษาอังกฤษ มีล่ามคอยแปลให้เป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียน ชาวบ้านจึงพอทราบว่าท่านอาจารย์ป่วยเป็นคนไทย แต่ยังไม่ทราบว่ามาดีหรือร้าย ชาวบ้านต่างคิดว่าการจับกุมท่านอาจารย์ป่วยเป็นสิ่งที่ถูก

ต้องแล้ว เพราะพวกเขาต่างเกรงกลัวท่านอาจารย์ป่วยเป็นพวก
แนวที่ 5

คุณยายเล่าว่าขณะที่ถูกจับไม่มีใครกล้าเข้าไปคุยหรือเอา
อาหารไปให้เพราะกลัวท่าน แต่คุณยายได้เข้าไปถามว่า “ท่าน
อะไรได้บ้างคะ?” ท่านอาจารย์ป่วยบอกว่า “ทานใช้ได้” คุณยาย
จึงไปเจียวไข่มาให้ 4 ฟอง ขณะที่ท่านอาจารย์ป่วยอยู่กับชาว
บ้านกลุ่มเล็กๆ จะพูดภาษาไทย แต่เวลาคูყเป็นทางการหรือกลุ่ม
คนจำนวนมากท่านอาจารย์ป่วยจะใช้ภาษาอังกฤษ แล้วมีล่ำม
คอยแปลสื่อสาร

รุ่งขึ้นเช้า คุณยายได้เจียวไข่ให้ท่านอาจารย์ป่วยอีก 6
ฟอง จากนั้นได้ถูกจับขึ้นเกวียนของนายบุญธรรม ปานแก้ว ไป
ส่งที่อำเภอ มีผู้คุมการเดินทางคือ สิทธิโทแบน ใช้เวลาเดินทาง 1
วัน ก็ถึงอำเภอวัดสิงห์ ได้จอดเกวียนไว้ที่หน้าบ้านขุนเทียน
แพทย์ เชื้ออภัย หมอประจำอำเภอวัดสิงห์ ขณะนั้นเด็กแล้วมีคน
มาแจ้งว่ามีคนโตดรมลงมาบาดเจ็บ ขุนเทียนแพทย์ กับ เด็กหญิง
เฉวียง สว่างวงศ์ จึงออกมาดูเพราะคิดว่าคนเจ็บคือ นายละออ
เชื้ออภัย น้องชายขุนเทียนแพทย์ซึ่งอยู่ในขบวนการเสรีไทยเช่น
กัน ขุนเทียนแพทย์ก็ได้ทำการรักษาผลให้ท่านอาจารย์ป่วย
เมื่อท่านอาจารย์ป่วยทราบว่า น้องชายของขุนเทียนแพทย์คือ
นายละออ ท่านอาจารย์ป่วยจึงยอมเล่าให้ฟังว่าตนคือใคร มาจาก
ไหน เพราะท่านนายละออเป็นนักเรียนต่างประเทศอยู่ในขบวนการ
เสรีไทยเช่นเดียวกับท่านอาจารย์ป่วย การสนทนาใช้ภาษา
อังกฤษ และมีล่ำมแปลสื่อสารให้ชื่อนายผดุง เทียนถาวร เป็น

อาจารย์ประจำโรงเรียนราษฎร จากนั้นมีการนำตัวท่านอาจารย์
ป่วยส่งสถานี่ตำรวจต่อไป

คุณยายได้เล่าว่าเมื่อเป็นผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย
ท่านอาจารย์ป่วยได้กลับมาเยี่ยม แล้วยังถามหาคุณยาย แล้ว
ได้มอบเงินให้กับคุณยาย 4,000 บาทด้วย

คำให้การของนางผง จันทรศรี ในปี 2487 เป็นปีที่เกิด
สงครามโลกครั้งที่ 2 มีอยู่วันหนึ่งตอนกลางคืนได้มีเครื่องบินวน
เวียนหลายครั้ง ชาวบ้านต่างหวาดกลัว เพราะคิดว่าจะมีการทิ้ง
ระเบิด แต่แล้วก็ทราบว่ามีคนโดดร่มลงมา 3 คน กำนันทองมา
ของตำบลหนองมะโมง และกำนันประสิทธิ์ จันทรศรี ของตำบล
กุดจอก และผู้ใหญ่สะอาด ได้นำชาวบ้านไปค้นหาตัวคิดว่าเป็น
พวกแนวที่ 5 เมื่อเข้าไปค้นหาได้พบท่านอาจารย์ป่วยซึ่งขอเท้า
แผลงเข้าใจว่าเพราะตกลงไปในปลักควายกลางทุ่งนา แต่เพื่อน
อีก 2 คนสามารถวิ่งหนีเข้าป่าไป ท่านขณะเข้าทำการจับกุม
อาจารย์ได้พกปืนด้วย เป็นปืนพกสองกระบอกเหน็บไว้ข้างหน้า
และข้างหลัง แต่ได้โยนปืนทิ้งทั้งหมดไม่ได้ต่อสู้และยอมให้จับตัว
ไป ถูกจับไปล่ามโซ่ที่ศาลา ได้ถูกปลดทรัพย์และตรวจดูข้าวของ

จากพวกกำนันทั้งหมด กำนันได้สั่งให้ชาวบ้านหาอาหารมาให้รับ
ประทาน มีข้าวกับน้ำพริกและผักต้ม

คำให้การของนายละออ และนางกลมตา กาดำ
นายละออเล่าว่าขณะนั้นอายุประมาณ 17-18 ปี นายละออได้
อาศัยอยู่ในหมู่บ้านหนึ่ง ได้ยินคนลือกันว่ามีคนโจดร่มลงมาแล้ว
ถูกจับไว้ที่วัดจึงมาดู เห็นคนถูกจับเป็นชาวผิวขาว มีชาวบ้านมา
ดูกันเยอะ ทราบว่า กำนันประสิทธิ์ และผู้ใหญ่สะอาด ได้จับกุม
ตัวมาไว้ที่ศาลาวัด ส่วนนางกลมตา เล่าว่าที่ทำนอาจารย์ป่วยโดด
ร่มลงมานั้นเป็นที่นาของนางบริเวณทุ่งหนองหมอ ขาแพลงเข้าใจ
ว่าตกลงในปลักควาย นายสนนซึ่งเป็นลูกน้องของกำนันประสิทธิ์
ไปตัดไม้ในป่าจึงพบท่านอาจารย์ป่วย นายสนนจึงไปบอกกำนัน
กำนันและผู้ใหญ่บ้านจึงมาจับกุม เนื่องจากเข้าใจผิดว่าเป็นพวก
แนวที่ 5 ขณะถูกจับไว้ที่วัด ได้มีชาวบ้านนำอาหารมาให้อยู่เสมอ
เหตุเพราะท่านอาจารย์ป่วยเป็นคนคุยสนุก ชาวบ้านจึงไม่คิดว่า
เป็นคนร้าย

คำให้การของคุณยายโยม พิสิฎ อายุ 73 ปี ช่วงเกิด
เหตุคุณยายอายุประมาณ 16-17 ปี คุณยายเล่าว่า หลังจากที่มี
ข่าวว่าพลร่มโดดลงมา 2-3 วันจึงมีคนไปพบ คนไปพบคือ นาย

สนน การแต่งกายของท่านอาจารย์เป็นชุดติดกัน เป็นเสื้อกางเกง
แขนยาวสี kaki เมื่อนำมาที่วัด มีกำนันและผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ควบคุม ส่วนอาวูชนั้นไม่มีพกติดตัว แต่วางปืนไว้ใกล้ๆ ระหว่างถูกจับ
และล่ามโซ่ไว้ที่เสา ท่านอาจารย์บ่วยพูดคุยกับชาวบ้านเป็นอย่างดี
ดี คนที่คุมตัวท่านอาจารย์ก็ได้มีท่าทีโหดร้ายหรือรุนแรงแต่
อย่างไร

คำให้การของนายสอน จบศรี เล่าว่าตอนประมาณ
เที่ยงได้ข่าวว่ามีกรจับพวกแนวที่ 5 ไว้ที่ศาลาวัด ได้พบว่าเป็นผู้
ชายอายุประมาณ สามสิบกว่า ใส่ชุดนักบินสีเขียวขี้ม้า สวมหมวก
มีปีกด้านหน้า สวมรองเท้าทหาร ทราบจากคนจับว่าขณะที่จับมี
ปืนกลเล็ก และปืนสั้นติดตัวมาด้วยแต่ได้ถูกปลดอาวุธแล้ว มีเด็ก
ผู้หญิงทำไข่ทอดให้ชายผู้นั้น

คำให้การของนางผง จันท์ศรี และ นางโค้ง ดวงมี
เล่าว่ามีการทำร้ายร่างกายด้วยการใช้รองเท้าตบหน้าด้วย โดยที่
ท่านอาจารย์บ่วยไม่ได้ต่อสู้ขัดขืน ท่านบอกเพียงว่าจะเข้ามาช่วย
ประเทศไทยเท่านั้น ตลอดเวลาที่ถูกจับกุมได้รับอาหารจากชาว
บ้าน การเดินทางไปวัดสิงห์ใช้เวลา 1 วัน โดยมีผู้ใหญ่บ้าน กำนัน
และตำรวจเดินทางไปด้วย สุดท้ายชาวบ้านมารู้ความจริงเมื่อเห็น
ลายเซ็นดีของท่านบนธนบัตร จึงรู้ว่าท่านเป็นคนดีและตั้งใจจะมา
ช่วยชาติบ้านเมืองจริงๆ

คำให้การของนายชัน และ นายไสว เข้าวันที่ท่าน
อาจารย์บ่วยโจดรัม นายสนนจะไปหาพินพรมขนาดใหญ่ในป่า
จึงตกใจวิ่งกลับไปบอกคนในหมู่บ้าน เมื่อท่านอาจารย์บ่วยถูกจับ

มาได้ได้ถูกตั้งคำถามมากมาย แต่ท่านอาจารย์ไม่ยอมตอบอะไร ทั้งสิ้น บอกแต่ว่า "ต้องไปให้ถึงหลวงพิบูลย์ สงครามก่อน ถ้าจะตายก็ขอไปตายที่นั่น" ในระหว่างที่อาจารย์ป่วยโดนจับสามารถ ยึดของกลางไว้ได้ ประกอบด้วยปืนกล และห่อผ้าที่ไม่ยอมเปิดให้ ดู มาทราบภายหลังว่าพลร่มที่ถูกจับในอดีตนั้นคือ ผู้ว่าธนาคาร ชาติ โดยที่ท่านได้แวะมาเยี่ยมบ้าง หลังจากนั้นก็ไม่ทราบข่าวอีก จนกระทั่งทราบข่าวการเสียชีวิตในเดือนกรกฎาคม 2542

คำให้การของคุณยายसान อินศรี ตอนเกิดเหตุอายุ 16 ปี เล่าว่าตอนที่ท่านอาจารย์ป่วยถูกจับมาล้ามโซ่ที่ขาไว้ที่ ศาลานั้น หน้าแดงเพราะถูกข้อมโดยนายกว้าง สารวัตรกำนัน ของกำนันประสิทธิ์ จันทร์ศรี แต่กำนันทองมาและผู้ใหญ่สะอาด ซึ่งเป็นกำนันและผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่ที่ท่านอาจารย์ป่วยโดนตรมลง มา ก็ไม่ได้ใจร้ายซะทีเดียว สั่งให้ชาวบ้านที่เป็นผู้หญิงไปหุงหา อาหารมาให้ท่านอาจารย์ป่วยรับประทาน คุณยายได้เล่าโดยอ้าง คำบอกเล่าของนายกว้างว่า ท่านอาจารย์ป่วยเล่าว่า ตัวท่านเอง เป็นเสรีไทยที่ประเทศอังกฤษส่งมาเพื่อกู้ชาติ ส่วนผู้ที่ควบคุมตัว ท่านอาจารย์ป่วยไปที่อำเภอวัดสิงห์คือปลัดฟุ้ง

คำให้การของลุงธรรม ลุงธรรมเล่าว่าขณะที่ท่าน อาจารย์ป่วยถูกจับมา ลุงธรรมกำลังทำนาอยู่ และมีบ้านอยู่ใกล้ๆ กับวัด ได้ข่าวว่ามีการจับพลร่มมาไว้ที่วัดจึงมาดูเห็นท่านอาจารย์ ป่วยใส่ชุดทหารเป็นกางเกงขายาว ส่วนเสื้อแขนยาวแต่พับให้สั้น ไม่มีอาวุธ ไม่ได้สวมหมวก และไม่มีรองเท้า ถูกล้ามโซ่ไว้กับเสา ศาลาวัด ลุงธรรมพยายามจะพูดกับท่านอาจารย์ป่วยแต่ท่านไม่

ตอบ มีชาวบ้านคนอื่นๆ นำอาหารมาให้ ตอนถูกจับที่วัดมีคนมาทำร้าย มีการตบตีและจะมีคนนำท่านอาจารย์ป่วยไปยังที่ แต่ลงกรรมก็ไม่กล้าที่จะไปขัดขวาง โชคดีที่มีชาวบ้านคนอื่นมาขัดขวาง คนที่จะยิงท่านอาจารย์ป่วย ท่านอาจารย์ป่วยจึงรอดจากความตาย

คำให้การของนายฟัก ระจิตรัตน์ะ เป็นผู้ที่ย้ายมาจากที่อื่นๆ มาอยู่บ้านวังน้ำขาวในปี 2497 ปัจจุบันอายุ 72 ปี ได้ทราบเรื่องจากผู้อื่นเล่าให้ฟัง ผู้ที่จับท่านอาจารย์คือ กำนันประสิทธิ์ จันทร์ศรี อยู่ตำบลลูกจอก และ กำนันคำ ชัยการนาวิ อยู่ตำบลวังตะเคียน และผู้ใหญ่บ้านสะอาด ศรีชมพู ขณะจับกุมมีการสอบถามท่านอาจารย์ป่วย แต่ไม่ได้รับคำตอบ ชาวบ้านจึงไม่รู้ว่ามาดีหรือมาร้าย จึงข้อมเพื่อต้องการให้บอกความจริง แล้วจับมัดท่านอาจารย์ป่วยใส่เกวียนของ นายบุญธรรม ปานแก้ว มาล่ามโซ่ไว้ที่เสาศาลาวัดวังน้ำขาว ระหว่างถูกจับมีชาวบ้านมามุงดู แต่เข้าไปพูดคุยด้วยไม่ได้เพราะผู้คุมไม่อนุญาต ท่านอาจารย์ป่วยกลัวอย่างมากเพราะผู้คุมมีทั้งอาวุธ ปืน และมีด หลังจากนั้นถูกนำตัวส่งที่อำเภอวัดสิงห์ โดยใช้เกวียนของนายบุญธรรมเป็นพาหนะ โดยมีกำนันและผู้ใหญ่บ้านควบคุมไปด้วย ชาวบ้านได้ทราบข่าวภายหลังว่าท่านอาจารย์ป่วยมาดี มาเพื่อช่วยประเทศ

ชาติ และให้การต้อนรับเสมอทุกครั้งที่ทำนอาจารย์ป่วยมาหาที่
ชัยนาท

ภาพคุณลุงกว้าง ก๊กศรี

คำให้การของคุณลุงกว้าง ก๊กศรี ปัจจุบันอายุ 85 ปี
ขณะนั้นอายุ 29 ปี ให้การว่าพบท่านอาจารย์ ป่วยอยู่บนต้นเหียง
ทอง กำลังเอาเสาวิทยุสื่อสารขึ้นไปไว้ คุณลุงกว้างได้ยินเสียง
ก๊อกก๊ากบนต้นไม้จึงเงยหน้าขึ้นไปดู พบท่านอาจารย์ป่วยบอก
ว่าให้ผมลงมาก่อนจะได้พูดกัน จะเอาอะไรกับผม คุณลุงกว้าง
ถามว่ามีอะไรบ้าง ท่านอาจารย์ป่วยตอบว่ามีปืน 2 กระบอก มี
ปากกา นาฬิกา และคีม ตำรวจได้เข้ามาตบตะท่านอาจารย์ป่วย
แต่ไปเขียนว่าคุณลุงกว้างเป็นคนตบตะ ตำรวจเอาปืนไป 2
กระบอก ส่วนคุณลุงกว้างเอานาฬิกามีโดไปหนึ่งเรือน และเมื่อไป
กรุงเทพฯ ภายหลังขายไปในราคา 200 บาท ส่วนปากกานั้นขาย
ได้ 100 บาท ส่วนปลัดฟุ้งเอาสร้อยทองคำหนัก 2 บาทไป

ท่านอาจารย์ป่วยเอาทองมาด้วย 2 กิโล ได้ไปฝังไว้ใต้ต้นไม้
ใหญ่ แล้วบอกว่าอย่าบอกใครเดี๋ยวจะสูญ อีก 3 วัน 7 วัน ผม
จะมาเอาไป และเอารถมารับที่บ้านไปเอาทองด้วยกัน หลังจากนั้น
ท่านอาจารย์ป่วยก็มาเอาทองไป แล้วยังถามคุณลุงกว้างว่าจะ
เอาเงินหรือทอง คุณลุงกว้างบอกว่าเอาเงินดีกว่าให้เท่าไรก็เอา

ภายหลังเมื่อคุณลุงกว้างมาที่กรุงเทพฯ ท่านอาจารย์ป่วยได้ควัก
เงินให้ 4,000 บาท

คำให้การของนางแสน แสนมิ่ง ขณะที่เกิดเหตุ那年อายุ
15 ปี ขณะให้สัมภาษณ์อายุ 71 ปี ทราบว่าท่านอาจารย์ป่วยถูก
จับโดยกำนันประสิทธิ์ และ ผู้ใหญ่สะอาด มีการซ้อมระหว่างทาง
เพื่อบังคับให้พูดเนื่องจากคิดว่าเป็นพวกแนวที่ 5 ท่านอาจารย์
ป่วยได้แต่พูดว่า “ไม่ใช่ ฉันเป็นคนไทยมากู้ชาติ” และไม่พูดอย่าง
อื่นเลยหลังจากนั้น ไม่รู้ไม่เห็นอะไรอีก

คำให้การของนายสำอองค์ มธุรส อายุ 73 ปี ขณะเกิด
เหตุการณ์อายุ 17 ปี เล่าว่าในช่วงบ้ายได้มีโอกาสเข้าไปนั่งใกล้
กับท่านอาจารย์ป่วย ซึ่งเล่าให้ฟังว่าเป็นเสรีไทย คุณลุงสำอองค์
จึงถามว่าเสรีไทยคืออะไร ท่านอาจารย์ตอบว่านี่กว่าเมืองไทย
เป็นเมืองขึ้นของญี่ปุ่นจึงกระโดดร่มลงมา ซึ่งความจริงจะโดดร่ม
มาที่อุทัยแต่ดูแผนที่ผิดจึงลงมาที่ภูเขาลูกนี้ (ภูเขาพนมเก็น) ซึ่ง
เหมือนภูเขาในจังหวัดอุทัยธานี

คำให้การของคุณยายกลมตา กาดำ ตอนที่อาจารย์
ป่วยโดดร่มมานั้นชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์เล่าว่ามีพลร่มลงมา 3
คน และมีร่มเสียบยงอีก 1 ร่ม โดยทิ้งเสียบยงมาก่อน แล้วท่าน
อาจารย์ป่วยและพรรคพวกกระโดดร่มตามมาภายหลัง ขณะที่ถูก
จับท่านนั่งอยู่ใต้ต้นตะบัก เมื่อชาวบ้านเข้าไปจับไม่มีการต่อสู้ใดๆ
และยังตะโกนสัญญาณบอกเพื่อนอีก 2 คนให้หลบหนีไป เพราะวา
ตนเองนั้นถูกจับแล้ว

ตอนที่ถูกจับนั้นท่านอาจารย์ป่วยแต่งกายด้วยชุดทหาร
เสื้อคอเชิ้ด กางเกงขายาวสีกาเกี ตอนถูกมัดที่ศาลามีการตบตี
ด้วยรองเท้า โดยใช้รองเท้าตบหน้า โดยนายกว้างได้รับคำสั่งจาก
กำนัน ถามท่านว่าท่านเป็นใคร มาทำอะไร ท่านก็บอกว่าเป็นคน
ไทย ท่านมาจากภูซาคีแต่ชาวบ้านไม่ยอมเชื่อท่าน โดยคิดว่าท่านเป็น
แนวที่ 5 และไม่เชื่อว่าท่านเป็นคนไทย ช่วงที่ท่านถูกควบคุมตัว
อยู่ก็มีชาวบ้านสงสารนำข้าวปลาอาหารมาให้ท่านรับประทาน
โดยเฉพาะชาวบ้านที่เป็นผู้หญิง บอกว่าท่านอาจารย์ป่วยรูปร่าง
ใหญ่ ผิวขาว หน้าตาดี แต่โดนตบตีจนหน้าเขียวช้ำไปหมด

ตอนที่ท่านถูกส่งไปวัดสิงห์ มีกำนัน ผู้ใหญ่บ้านรวมทั้ง
นายกว้างร่วมเดินทางไปด้วย

คำให้การของคุณายขันตา อายุ 80 ปี เห็นท่าน
อาจารย์ป่วยตอนถูกล่ามโซ่ไว้ที่เสาศาลาตันที่ 2 ของวัดวังน้ำขาว
ที่มาดูเพราะถูกผู้ใหญ่สะอาดเรียกไปบอกให้ทำอาหารมาให้ท่าน
อาจารย์ป่วย มาทราบภายหลังว่าท่านอาจารย์โตดร์มมาที่เขา
น้อย ในที่นาของ นายบุญยง คุณนายเห็นว่าท่านอาจารย์ป่วย
เป็นคนดี พุดจาดี แต่ไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังเลย ว่าตัวเองเป็นใคร
มาทำอะไร วันรุ่งขึ้นถูกส่งตัวไปที่วัดสิงห์ โดยนั่งเกวียนของ
ผู้ใหญ่สะอาด โดยมีตาสีเป็นผู้ขับเกวียน ก่อนไปท่านอาจารย์ป่วย
ให้บอกคุณนายว่าจะกลับมาแทนบุญคุณที่เอาอาหารมาให้ หลัง
จากนั้นไม่เคยพบท่านอาจารย์ป่วยอีกเลย

ภาพลุงบุญธรรม ปานแก้ว

คำให้การของนายมิ่ง ปานแก้ว อายุ 62 ปี บุตรนาย บุญธรรม ปานแก้ว อายุ 89 ปี ซึ่งได้รับฟังจากบิดา และบิดามาร่วมสนทนาด้วย แต่เนื่องจากความจำและเลือน จึงอาจให้การได้ไม่ต่อเนื่อง นายมิ่งเล่าว่าจากคำบอกเล่าของบิดา ขณะเข้าล้อมจับท่านอาจารย์ป่วยนั้น พลธรมอีก 2 คนหนีไปได้ เนื่องจากทั้งสองคนมีปืน ชาวบ้านเข้าใจว่าหนีไปมอบตัวกับนายอำเภอที่หนองฉาง ส่วนท่านอาจารย์ป่วยนั้น ภายหลังที่ร้องบอกให้จับเลย พร้อมกับโยนปืนไปข้างหน้า 1 กระบอก ข้างหลัง 1 กระบอกเป็นการแสดงให้เห็นว่าไม่คิดจะต่อสู้ แล้วร้องถามว่ามีทหารญี่ปุ่นไหม เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่มีทหารญี่ปุ่น ก็บอกว่าตีใจที่ไม่ได้กระโดดร่มลงมาในที่ที่มีญี่ปุ่น จากคำบอกเล่าของผู้อื่น นายบุญธรรมเป็นบุคคลหนึ่งที่น่าตัวท่านอาจารย์ใส่เกวียนของตนออกมาจากป่ามาที่วัดวังน้ำขาว พร้อมกับกำนัน ผู้ใหญ่บ้านและนายกว้าง กักศรี นายบุญธรรมขณะนั้นเป็นพลทหารประจำอยู่เชียงราย หรือเชียงตุง จำไม่ได้แล้ว และได้รับการอนุญาตให้ลาพักกลับมาเยี่ยมบ้านได้ ได้ทราบจากการตีฆ้องร้องเป่าว่ามีพลธรมโดดลงมาจึงแต่งชุดทหารมาด้วย เมื่อพบท่านอาจารย์ป่วย มีการสอบสวนกันว่า “มากู้ชาติหรือมาขายชาติ” คุณลุงบุญธรรมได้เข้าห้ามแล้วบอกว่า

“ซ้าก่อนพี่น้อง อย่าทำร้ายกันเลย จับขาศึกได้อย่าเพิ่งทำร้าย” แล้วพูดต่อไปว่า “เขามาช่วยชาติ ผมเองก็ช่วยชาติเหมือนกัน” และในระหว่างเดินทางมาที่วัดได้พูดว่า “เวลานี้บ้านเมืองเกิดสงคราม เราต้องสามัคคีกันไว้ จะเป็นแนวที่ 5 หรืออะไรต้องช่วยกัน ไม่อย่างนั้นบ้านเมืองเราจะเป็นขี้ข้าของเขา”

คำให้การของนางพรหม อ่อนศรี อายุ 76 ปี ขณะเกิด เหตุการณ์ อายุ 18 ปี เนื่องจากมีบ้านติดอยู่กับผู้ใหญ่สะอาด ผู้ใหญ่สะอาดมาบอกให้ช่วยหาข้าวไปให้พลร่ม แม่ของคุณยาย พรหมได้บอกว่า “เขามาไกล ก็วันแล้ว ได้กินข้าวหรือยังไม่รู้” คุณยายเล่าว่าได้ดำน้ำพริกปลาอย่างใส่น้ำปลา กับเด็ดยอดมันสำปะหลังอ่อนที่ปลูกไว้ตามบ้านเพื่อเก็บยอดรับประทาน เมื่อเอาข้าวมาให้แล้วจะไปเอาช้อนมาให้ ปลัดฟุ้งซึ่งที่คุมบอกว่า “ไม่ต้องเอามาให้ ให้มันกินด้วยมือ เพราะเป็นคนไม่ดี” หลังจากนั้นก็นั่งรออยู่บริเวณนั้นขณะที่ท่านอาจารย์ป่วยพูดคุยกับคนอื่น เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ ท่านอาจารย์ป่วยบอกว่า หิวน้ำ น้ำพริกเค็มไปหน่อย ก็เลยเอาน้ำมาให้ ต่อมาก็นำอาหารมาให้อีกในตอนเย็น และตอนเช้า อาหารเช้ามีผักผักบุงกับน้ำมันและข้าว มีคนเตรียมน้ำมาให้ หลังจากนั้นก็กลับบ้าน แต่เมื่อจะมีการนำท่านอาจารย์ป่วยไปใส่เกวียนก็กลับมาดูใหม่ เห็นท่านอาจารย์ป่วยนั่งบัง ยืนบัง แต่ทำยังล้มโซ่เอาไว้

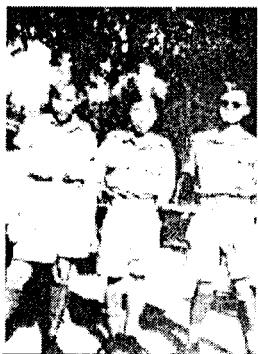
สรุปคำให้การของชาวบ้าน

ประเด็นที่ชาวบ้านให้การก่อนข้างจะตรงกันหมดคือ ท่านอาจารย์ป่วยข้อเท้าแพลง และถูกจับในชุดพลร่มคือ เสื้อกางเกงติดกัน และส่วนใหญ่จะบอกว่าเป็นสีเขียวน แต่มีบางส่วนบอกว่าเป็นสีเทา สีดำ ส่วนใหญ่จะให้การว่าท่านอาจารย์ถูกล่อลวงให้ไปกับเสาดันที่ 2 ของศาลา วัดหลังเดิมและไม่ได้พูดอะไรมาก เพราะผู้คุมห้ามไม่ให้เข้าใกล้ ส่วนที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เข้ามาจับกุมเกี่ยวข้องกับ ปลัดฟุ้ง, กำนัน ประสิทธิ์ จันทร์ศรี, กำนันตำบลลูกจอก, กำนันทองมา ตำบลหนองมะโมงซึ่งเป็นกำนันของพื้นที่วัดวังน้ำขาว, กำนันคำ ขยันการนาวิ ตำบลวังตะเคียน, ผู้ใหญ่สะอาด ศรีชมพู, ผู้ใหญ่บ้านวังน้ำขาว และนายกว้าง ก๊กศรี สารวัตรกำนันตำบลลูกจอก และสิบโทแบน ผู้ที่คุมตัวท่าน

อาจารย์ป่วย ไปอำเภอวัดสิงห์ ส่วนนายอำเภอวัดสิงห์ที่ท่าน อาจารย์ป่วยกล่าวถึงในบันทึกไม่ปรากฏว่ามีในคำให้การของชาวบ้าน อาจจะเป็นคนเดียวกับปลัดฟุ้งได้หรือไม่ยังเป็นปัญหา เพราะคำให้การของชาวบ้าน ปลัดฟุ้งมีมาอยู่เพียงคนเดียว

ในช่วงที่จับตัวท่านอาจารย์ป่วยออกมาจากป่ามาวัดวัง น้ำขานั้น ได้มาโดยเกวียนของนายบุญธรรม ปานแก้ว ซึ่งเป็นผู้ ขอร้องไม่ให้มีการทำร้ายท่านอาจารย์ป่วย และดูจะมีการเล่าว่ามี การปลดเอาทรัพย์สินมีค่าไปจากท่านอาจารย์ป่วย เป็นต้นว่า ปืน สองกระบอก นาฬิกามีได้ ปากกา และสร้อยทองคำหนัก 2 บาท ส่วนในช่วงเดินทางไปวัดสิงห์นั้น ที่แน่นอนคงจะมีปลัดฟุ้ง กำหนด ประสิทธิ์ ผู้ใหญ่สะอาด สารวัตรกำนันกว้างและอาจจะมีสิบโท แบน ส่วนนายบุญธรรมจะร่วมขบวนไปด้วยหรือไม่ ไม่มีความ ชัดเจนจากคำให้การ

เสรีไทยเข้ม (อ.ป่วย) คนขวาสุด

ส่วนรายละเอียดอื่นๆ นั้นผู้อ่าน คงจะต้องใช้วิจารณญาณเอง เรื่องทั้งหมดถ้าหากจะมีการคลาดเคลื่อนคงไม่มี ผู้ใดตั้งใจจะแต่งเรื่องขึ้นมาเอง แต่เป็น เพราะเหตุการณ์ผ่านมานานมากแล้ว และแต่ละคนอายุยังน้อยในขณะนั้น ผู้ที่มีบทบาทสำคัญส่วนใหญ่เสียชีวิตแล้ว หรือความจำเลอะเลือน

วัตถุประสงค์ทั้งหมด ของการบันทึกนี้ เป็นการบันทึกประวัติศาสตร์ที่นำมาจากข้อเขียนของ ท่านอาจารย์ป๋วย อึ้งภากรณ์ ในฐานะที่เป็นเสรีไทย และได้โดดดมมาบริเวณบ้านวังน้ำขาว ตำบลหนองมะโมง อ่าวภอวัดสิงห์ จังหวัดชัยนาท เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2487 เวลาประมาณ 4.00 นาฬิกา ส่วนประวัติศาสตร์ บอกเล่านั้นได้รวบรวมจากการให้การของชาวบ้านตาม รายชื่อที่ปรากฏอยู่ โดยนักศึกษา อาจารย์ของคณะ เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ บัณฑิตอาสา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิบูรณะ ชนบทแห่งประเทศไทย ที่ศาลาวัดวังน้ำขาวหลังใหม่ เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2543 ระหว่างเวลา 11.00 - 12.00 น.

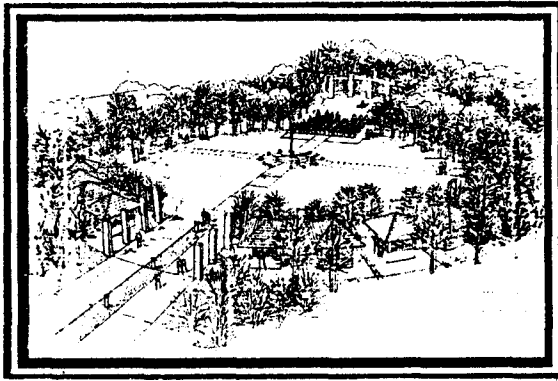
รายชื่อชาวบ้านที่ให้คำให้การ

- 1.นางลำอังก์ มธุส อายุ 73 ปี
- 2.นายบุญธรรม ปานแก้ว อายุ 89 ปี
(ผู้ช่วยห้ามชาวบ้านไม่ให้ทำร้ายคร.ป่วย)
- 3.นายมิ่ง ปานแก้ว อายุ 62 ปี
(บุตรชายนายบุญธรรม ปานแก้ว)
- 4.นางพรม อ่อนศรี อายุ 76 ปี
- 5.นางสมจิต ดินราเศรษฐ
(นายปลิว พาสาน ผู้พ่อเล่าให้ฟัง)
- 6.นางเฮียง มาจำ
- 7.นางช่วย ดุนทันซ์ อายุ 74 ปี
- 8.นายกว้าง ก๊กศรี อายุ 85 ปี
(เคยเป็นสารวัตรกำนัน ผู้ซึ่งชาวบ้านให้การว่าเป็นผู้ทำร้าย
คร.ป่วย เนื่องจากคิดว่าเป็นแมวที่ 5)
- 9.นายบุญยง จันทร์ศรี
- 10.นางกลมตา กาคำ
- 11.นางแสน แสนมิ่ง
- 12.นายฟัก ระจิตร์ตะนะ อายุ 72 ปี
(ฟังจากผู้อื่นเล่ามา)
- 13.นางขันดา อายุ 80 ปี
- 14.นายขัน
- 15.นายไสว
- 16.นายผง จันทร์ศรี
- 17.นายไค้จิง ดวงมี
- 18.นายสอน จบศรี
- 19.นางโยม พิลึก อายุ 73 ปี

20. นายละออ	กาคำ	
21. นางสาว	อินศรี	อายุ 72 ปี
22. นายธรรม		
23. นางหา	ใจหลัก	

ผู้สัมภาษณ์ และเขียนรายงาน

1. ศาสตราจารย์ ดร.อภิชัย	พินทเสน
2. นายอัญญาบุษย์	สุริยะจันทร์
3. นายกฤตพน	วรรณรัตน์
4. นายประพันธ์	แสงแพ
5. นางศรีสกุล	บุญยศศักดิ์
6. นางสาววิจิตรา	ผดุงศรี
7. นายบรรหาร	ทองสม
8. นายพุด	โชติสร
9. นายคูสิต	สุนทร
10. นางสาวปิยนุช	สำอองเอม
11. นางสาวนภาพร	อนันต์นาวิ
12. นายประวรรณ	รุจิเสรีกุล
13. นางสาวน้ำทิพย์	ทิ่งว้างาม
14. นายอัจนะ	ฤทธิรงค์
15. นางสาวนวิรัตน์	สามิตสมบัติ
16. นายก่อเกียรติ	ธรรมสถิต
17. นายสิทธิพล	ชัยพิพันธ์
18. นางสาวรจิตรา	กนกศิณีมา

อนุสรณ์สถานแห่งนี้ จึงถูกสร้างขึ้นไว้ เพื่อเป็นที่ระลึก
ความกล้าหาญ ความเสียสละ ความรักชาติ ความเคารพ
ต่อความเป็นสามัญชน และภูมิปัญญาชาวบ้านในชนบทของ
ศาสตราจารย์ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ด้วยความเห็นชอบร่วมกัน
ของชาวบ้านในชุมชนวัดวังน้ำขาว กิ่ง อ.หนองมะโมง และ
อ.วัดสิงห์ จ.ชัยนาท ร่วมกับ ลูกศิษย์ ญาติสนิท มิตรสหาย
ของ “อาจารย์ป๋วยฯ” เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาเรียนรู้
เป็นตัวอย่างให้แก่เยาวชน คนรุ่นหลัง ได้มีรูปแบบของ
“คนดีในสังคม”

คณะกรรมการจัดงาน ทอดถวายเป็นปี ๒๕๔๓
เพื่อสร้างอนุสรณ์สถาน ศาสตราจารย์ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์
ณ วัดวังน้ำขาว กิ่ง อ. หนองมะโมง จ. ชัยนาท

จัดทำโดย :

มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
2044/21 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ
โทร. 319-5017 , 319-5019 โทรสาร. 319-5019

e-mail : trrm@bangkok.com

สำนักงานชัยนาท 64 ฝ่ายน้ำล้น ต.บ้านกล้วย อ.เมือง จ.ชัยนาท 17000
โทร. (056) 411220 , 411221

